

EL MAR DE L'EOCÈ AL BAGES

Aquesta seqüència explica la història geològica de la riba sud del mar que ocupava la Depressió de l'Ebre (en la qual la Depressió Central Catalana està inclosa) durant bona part del període Eocè. Aquest mar comunicava amb l'oceà Atlàntic.

	<p>El mar tenia al nord el Pirineu, que s'estava formant, i al sud, per la zona de Catalunya, hi havia una gran extensió de terra amb una serralada que ja no existeix, els Catalanides.</p> <p>D'ambdues serralades baixaven rius que portaven sediments cap a aquell mar.</p>
	<ol style="list-style-type: none"> 1. De les muntanyes del sud (a partir d'on ara hi ha el Vallès) baixen rius que porten sediments que es van acumulant a la desembocadura. 2. Els materials més grossos com la sorra i la grava es queden prop de la costa. 3. Aquí només hi arriben sediments fins, que es van dipositant en un fons marí tranquil i pobre en oxigen. Tot el centre del Bages es trobaria en aquest lloc.
	<ol style="list-style-type: none"> 1. Els rius han portat més sediments, els més gruixuts queden a la costa i els més fins s'acumulen al mar, formant deltes. 2. A la vora de la part submergida dels deltes es forma una barrera coral·lina. 3. Entre l'escull coral·lí i la costa hi ha una zona de mar encalmat, de poca fondària. 4. A la part de fora de l'escull el mar és més profund i mogut.
	<ol style="list-style-type: none"> 1. Els rius que venen del sud continuen portant sediments (grava, sorra i fang). Els seus deltes continuen creixent. 2. Quan la sorra que porten els rius arriba al mar, és moguda per les onades i corrents, que l'arrossegueu mar endins. 3. La sorra arriba ja fins a l'escull, colga els coralls i es moren.